

01. juni

For at opnå at alle de arbejdsduelige her i vort land kan beskæftiges/anvendes og ikke mindst for at opnå, at alle herboende grønlandske ansatte kan komme højere op i deres ansættelse, kommer jeg med et forslag om debat for organisering og af dygtiggørelse af herboende grønlædere og til gavn for de dem.

(Medlem af Inatsisartut Hans Enoksen, Partii Naleraq)

Fra Siumut er vi glade for at Hans Enoksen, Parti Naleraq, har fremsat dette vigtige dagsordensforslag.

Et land der har allerede har fastsat en målsætning om, at opnå selvstændighed, opnår dette fordi det er et brændende ønske fra landets befolkning, og det er samtidig vigtigt at gøre brug af befolkningens færdigheder og evner for, at kunne skabe det nødvendige forudsætningsgrundlag i landet og selv kunne styre landet.

I øvrigt bør det altid være en stående målsætning, at alle der kan arbejde skal have mulighed herfor, hvorefter det uomgåeligt vil få den synergieffekt, at al den viden og alle de færdigheder der er i landet, udvikles her og bliver her i landet til gavn for landet og dets befolkning.

Det er almen kendt, at en af de vigtigste årsager til ledigheden er manglende uddannelse, derfor skal alle der kan og vil være med til at motivere til uddannelse, derudover må alle der kan arbejde, være med til, at løfte denne opgave for, som en del af sit samfundsbaserede ansvar, at kunne yde sit bedste, hvilket i øvrigt skal italesættes – helst så ofte som muligt.

Det skal være således, at alle hjemmehørende der kan arbejde, igennem ansættelse skal værdsættes hvilket bl.a. kan ske i praksis ved, at der også er afsat politiske mål herom, samt, at de højere stillinger endvidere i højere grad eller større omfang end i dag besættes af hjemmehørende. Hvis dette skal indfries, så skal man udover have sat det som et politisk mål, også bane vejen for, at dette kan realiseres i praksis.

Hvor tit og ofte hører vi ikke om, at højere stillinger besættes med tilkaldt personale, der ikke ved nævneværdigt meget om Vort Land, for så nogle år efter – efter at have taget en lang række kurser og efteruddannelser, tager deres afsked og tager den indsamlede viden med sig og rejser hjem til

deres eget land for, at kunne få deres drømmejob, fordi de nu har erhvervet de nødvendige kvalifikationer og kompetencer dertil, hvorefter Vort Land har mistet en masse penge og viden, der ellers skulle bruges til gavn for os og som nu bare fosser ud af landet.

Det er jo allerede en mulighed for de der kommer udefra, at de indenfor en afgrænset tidshorisont hvor de har været ansat, bagefter kan tage de nødvendige kurser og efteruddannelser.

Såfremt vi skal komme videre i denne kontekst, så må der udvises mere politisk velvilje til, at komme ud af den styreform, der udelukkende helliger den daglige drift, hvorfor det næste skridt måske kunne være et krav om, at have mere konkret lokalkendskab.

Skal det endelig være, så er de ansatte hjemmehørende der overvejende har grundlæggende uddannelser, et behov for, at få højnet deres uddannelsesmæssige baggrund, hvilket kan ske ved opbakning fra selve arbejdspladsen, samt ved, at der politisk skabes de nødvendige rammebetingelser, så der skabes et udviklingsperspektiv, som også kan være til gavn for de studerende, der har måttet forlade Vort Land for, at tage deres uddannelse, samt for de landsmænd, der er flyttet fra landet således, at der skabes lyst og motivation til, at kunne vende tilbage. Noget man også kunne tage stilling til er, at man efter års ansættelse på en arbejdsplads, har samlet viden og kompetence nok til at komme op i jobhierarkiet og skabe karrieremuligheder, som etableres som værende på lige fod med de "uddannede".

Når så endelig man langt om længe sætter de hjemmehørende i højsædet, og sætter dem til højeste prioritet ved stillingsbesættelse, så starter der straks diskussioner om forskelsbehandling, hvilket dog blot viser de postkoloniale forhold i en nøddeskal, hvor koloniherrerne og de lokale hjemmehørendes tvister, var et udtryk for indbyrdes magtkamp. Vi skal ingensinde glemme fødestedskriteriet, som endda først blev afskaffet i starten af 1990`erne, hvorfor det ikke kan undre nogen som helst, at vi endnu ikke har sluppet dette åg og er nødt til at gennemleve efterveerne heraf ved indimellem, at løfte låget på den tidligere så kogende gryde, så vi dels kan lette trykket, men også for, at vi kan lære noget af det passerede.

Vi kan ikke både blæse og have mel i munden, hvilket vi nu for alvor må sande, simpelthen fordi vi dels højt råbende opfordrer de unge til, at tage en uddannelse - meget gerne herhjemme - hvorefter

vi i samme åndedrag må beklage og fortælle, at der ikke er brug for dem alligevel, når endelig de banker på døren som færdiguddannede; men da er hundeslæden væk – over alle bakker – det er for sent, at skulle sige, at der alligevel ikke er noget til vore egne børn; at den uddannelse vi selv bad dem om at tage alligevel ikke duede. Der kan ikke herske nogen som helst tvivl om, at deres uddannelser kan bruges, og skal det endelig være, at der er svagheder i konstruktionen af uddannelsessystemet og de enkelte uddannelser, så skal dette udbedres løbende og for stedse, hvilket er vigtigt, for her er det kun et spørgsmål om politisk snilde og dygtighed for, at kunne se hvor tingene halter og for, at kunne få løst de hurdler og problemer der er og se at komme videre.

Derfor er det vores opgave som politikere, at sætte vores vilje og styrke ind, for, at få løst disse problemer og komme videre således, at de unge i Vort Land, præcis ved hvor de står og i hvilken retning de skal gå for at udvikle sig.

Med disse bemærkninger fra Siumut, skal vi hermed takke for, at vi fik mulighed for, at deltage i denne debat.

Suka K. Frederiksen

Siumut